

N:o 36.

Af Herr **Wallenberg:** Om upptagande bland utgifterna i 1874 års statsreglering af 1,452,000 R:dr till slutbetalning af Riksgäldskontorets skuld för 1808 och 1809 årens krigskostnader.

För Riksdagen har blifvit framlagdt förslag till budget för 1874, utan att deruti förekommer eller ifrågasättes hvarken skattenedsättningar eller annan afbetalning å statens skulder annorlunda, än den kontraktseuigena amorteringen, oakadt betydliga öfverskottet finnas för handen.

Det torde få anses vara ett af erfarenheten bepröfvadt ändamålsenligt förfaringsätt att, när man af en eller annan anledning iråkat skulder, man bör eftersträffa att, så fort lämpligen ske kan, afskudda sig desamma. Man kan aldrig veta till hvad belopp och för hvilka ändamål man kan blifva nödsakad att anlita krediten. Har man då försummat afbörda sig äldre skulder, då sådant utan ansträngning kunnat ske, blir skuldbördan tyngre än den behöft blifva och krediten dessutom mindre. Framtiden ligger ej i menckliga händer och verldshändelserna låta sig icke på förhand med någon arithmetisk noggrannhet beräkna. För min del anser jag, att under nu varande förhållanden borde af kända öfverskott några millioner riksdaler lemnas Riksgäldskontoret till inköp af äldre lån. Men en så djerf tanke har jag endast i förbigående vågat omnämna. Det torde likväl icke vara för tidigt att, efter sextio års fred och då derunder många tillfällen lemnats obegagnade, nu få från våra räkenckaper utplånade den sista och enda qvarstående summan, som kan hänföras under rubriken *Krigslån*.

Emot ett likartadt förslag, som det jag nu kommer att framställa, gjordes nästlidet år bland andra äfven den invändningen, att långifvaren var Riksbanken, och att förslaget var en "afskrifning", icke betalning. Jag har aldrig föreslagit och kommer ej att föreslå att svenska staten skall begära få, utan betalning, blifva qvitt sina skulder; men jag kan icke fatta, hvarföre liqviden af ett lån skall kallas afskrifning, då kändt är att de årliga afbetalningarne på 1860, 1866 och 1868 årens statslån tillfalla Riksbanken i förhållande till innehafvande obligationer.

Bih. till Riksd. Prot. 1873. 1 Saml. 2 Afd. 1 Band. 2 Häft.

Det är dessutom min förhoppning, att Riksbanken för den erhållna liquididen skall stärka sitt obligations-förråd med sådana fondpapper, som äro å fremmande fondmarknader kända och följaktligen kunna betinga en relativt högre kurs.

På alla dessa skäl tillåter jag mig vördsamt hemställa:

att Riksdagen behagade besluta att bland utgifterna i 1874 års budget må upptagas R:mt 1,452,000 R:dr till Riksgälds-kontorets förfogande i ändamål att dermed inlösa återstoden af 1808 och 1809 årens skuld för krigskostnader.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

A. O. Wallenberg.